

Czirják Edit

Hóolvadás

csak zúdult áramlott a
hó a hegytetőkről
völgyek ölén leszaladt
s én alátemettem magam —
itt leszek most már olvadásig
lelkem hólepelre vágyik
itt talál idejekorán a
virághabos tavasz

Istenarc

Egy istenarcot véltem fölfedezni benned,
de nem fogadott más, mint álarc s félelem.
A szférák zenéje lágyan fülembé csengett —
tudod, gyászba borult a történelem.

Sírva sír és keserű gyötrelmeit féli,
akárcsak egykor vajúdó szülőanyánk.
Fekete ruhába öltözött félelmek
gyász-színű, fekete, fekete ruhák.

Egy istenarcot véltem fölfedezni benned,
szeretet-sugárzó, ragyogó fényforrást...
Te az élet vizét fagyasztod be előttem —
kínos aggodalmad merő álarc és gyász.

Mint tengeri kagyló, mely rejt egy igazgyöngyöt,
s vakon őrzi, bár nem ismerheti színét,
vágyaidd nyomában haladsz a rögös földön,
míg fölfedezed kincseid értékét.

lakat alatt

érzéseidet
magadnak kell fölfedezned
egyenként
akár a kékszakállú herceg várában
lassan őszbe tart életed és a
kincseket még mindig keresed —
vajon elég-e egyetlen életnyi
remény tűz tett
hogy mindet kiásd
és fölfedezd magad
majd akkor
leszel
ÉN
egyetlen és halhatatlan —
míg keresel
tökéletesedő tükörkép vagy csak
tökéletesedő tükörképe a világnak
s önmagadnak

szívtár

a félelmet
a keservet
a szenvedést
a fájdalmat a nevetést
haragot gyűlöletet megtorlást
a szeretetet a megbocsátást
vajon hol tárolták ily soká
a házak fala
díszítetlen maradt
mert nem volt rá pénz vagy idő vagy más
de jött az ár
és elsodorta
díszítetlen hajlékunk —
immár nem kell
ékesség a falakra

mert nincsenek falak
kihaltak vagy szétmállottak
az évezredek alatt —
a szívek falait is elsodorta az ár
ó áldás ó béke ó igazság-
gal szembenézni tanulunk újfent
és szorgos aranykezek
romba hullajtották a tiszta
érzésekre ébredő szívek
kapuját

árnyék és fény

vállalom magam
így ahogy vagyok
mert ezt kéri tőlem
a teremtés törvénye
és tudom
ha fényes arcod
felém ragyog
benne önmagam
látom viszont —
árnyékképei
vagyunk egymásnak
két különböző lény
s mégis egy egész
animus
anima
a mindenségben
egység

Fábián Lajos

A mástollnok

Soha sem vonzott a próféták, megváltók, hordószónokok szerepköre, a legendás Hyde-parkba sem kíváncsoztam. Ennek oka rendkívül egyszerű: nincs mondanivalóm, amit érdemes lenne megosztani a többi homo sapiens-szel. Nem álszerénységből állítom mindezt. Tisztában vagyok képességeimmel és korlátaimmal, rég elfeledtem efféle tinikori gyötrődéseimet. Barátaim, ismerőseim kellemes beszélgető partnerként tartanak számon, mivel hagyom szövegelni őket nonstop jelleggel, valóságos személtládája vagyok az úgynevezett monológoknak és költői kérdéseknek, amelyekre a kérdező válaszol. Apróka koromtól megtanultam leküzdeni a sértődöttséget amiatt, hogy levegőnek néznek. Jelentéktelenségem tudata szinte sebezhetetlenné tett a különböző törtéteségi mániákkal szemben. Amit mások akaraterőnek, arra alapozott egészséges érvényesülési váagnak tekintenek, az számomra nem egyéb feltűnési viselkedésnél. Istenem (bocs' az emlegetéséért), képtelen vagyok meghatódni a fontos emberektől, még ha tízmilliárd is van belőlük. Félreértések elkerülése végett tisztáznom kell, hogy a zárójelbe tett bocs' a legismertebb fontoskodónak szól, akit maguknak teremtettek az emberek: a világ teremtésével elfoglalt Isten az emberi nagyképűség legtöményebb megtettesítője! Igaz, szerencsésnek tarthatom magam, hiszen legjobban a saját spontán, többnyire verbális sznobizmusomtól, fontoskodásomtól fáj a fejem. Néha rajtakapom a rólam elnevezett ürgét, hogy romantikus képzelgésekbe olvadva önnön elmulásáról, alkotásáról stb. érzeleg. Ilyenkor olyan hányinger lep el, amilyent igazán zsiros ételek, utált italféleségek fogyasztása után érzek őszintén, mert gyomorból jön... Egyszerűen pipefing a világlélek és verébfos az élet, ha ennél többre tartom, akkor elárultam gyengeségemet a nagyképűsködőkkel szemben.

Ha ezek után fölmerül bennetek a kérdés, hogy akkor minek szaporítom itt a szót, a válasz több könyvtárat megtöltött immár... Arról van szó, hogy írni születtem, írások születtem, és az egésznek mégis semmi értelme! Mert ami érdemes, az örök, de semmi sem örök... ismeritek a szkeptikus trópus, nem ragozom tovább. Ezért szöveggé, azaz felnőtté válásom óta igyekszem kamatoztatni azt a tudást, amit a magam számára fölöslegesnek tartok, így átszarmasztatom másokra. Egyszerűbben: mástollnok vagyok, vagyis mások számára gyártok megrendelésre szövegeket. Kezdetben alkalmi köszöntőket, beszámolókat, munkaterveket, ünnepi beszédeket, majd tanulmányokat, dolgozatokat írtam, majd áttértem nehezebb műfajokra. Antológiába való lírai ego-kat, epikai pástétomokat és drámai tirádákat termeltem, témák és helyzetek iránti lelkesedés nélkül, így a tökéletességet megközelítve. Filmétűdök, forgatókönyvek és videoklip-feliratok özöne után pihenésként pl. felújítottam a lírai eposzt (ez T. S. Eliotnak sem sikerült, Spittelerről nem is szólva). Nyilvánvaló, hogy termékeim nyomán a babérzabálóknak fejükbe szállt a dicsőség, ami-
